

Sygn. akt I ACa 204/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dariusz Kłodnicki (spr.)
Sędziowie:	SSA Aleksandra Marszałek SSA Janusz Kaspryszyn
Protokolant:	Małgorzata Kurek

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2015 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **A. C.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 2 października 2014 r. sygn. akt I C 1825/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla nakaz zapłaty z dnia 29 października 2012 r., wydany przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny pod sygn. akt I NC 693/12,

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda 750.000 (siedemset pięćdziesiąt tysięcy) zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie,

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda 16.592 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

K. K. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla, żądając nakazania A. C., aby zapłacił na jego rzecz kwotę 750.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18.08.2009 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu powództwa wskazał, że nabył weksel złożony wraz z pozwem w drodze indosu od H. S. (1).

W dniu 29.10.2012 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (sygn. akt I Nc 693/12).

Pozwany wniósł przeciwko niemu zarzuty domagając się jego uchylenia w całości, oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

W ich uzasadnieniu zaprzeczył, jakoby wystawiał weksel na kwotę 750.000 zł lub też upoważniał powoda do wpisania w nim takiej kwoty. Wskazał również, że brak było podstaw do tego, aby H. S. (1), któremu wręczył ten weksel tytułem zabezpieczenia wzajemnych rozliczeń, miał przekazać go powodowi. Zakwestionował także prawidłowość jego wypełnienia.

W odpowiedzi powód domagając się utrzymania nakazu zapłaty w całości w mocy zaprzeczył, aby miał nabyć przedmiotowy weksel w złej wierze. Za bezzasadne uznał również pozostałe zarzuty podniesione przez pozwanego.

Wyrokiem z dnia 2.10.2014 r. (sygn. akt I C 1825/12), Sąd Okręgowy we Wrocławiu utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w niniejszej sprawie.

Podstawą jego wydania były następujące ustalenia:

A. C. wraz z H. S. (1) są współnikami spółki „(...) sp. z o.o. z siedzibą w B..

Pozwany jako zabezpieczenie zobowiązań wynikających z wzajemnych rozliczeń stron w toku sprzedaży udziałów w spółce (...) w grudniu 2007 r. złożył do dyspozycji H. S. (1) (wierzyciela) weksel własny in blanco podpisany przez niego jako wystawcę weksla.

W dniu 20.07.2012 r. H. S. (1), po wcześniejszych próbach wypełnienia kopii weksla, uzupełnił weksel in blanco wystawiony przez pozwanego poprzez wpisanie w jego treści sumy wekslowej na kwotę 750.000 zł, terminu płatności „20 sierpnia 2012 rok” i klauzuli „bez protestu”.

Na mocy indosu H. S. (1) przeniósł weksel na K. K.. Za przeniesienie praw z weksla powód zapłacił H. S. (1) kwotę 120.000 zł.

Powód pismem z dnia 7.08.2012 r. wezwał pozwanego do zapłaty wynikającej z weksla kwoty 750.000 zł w terminie siedmiu dni od daty otrzymania wezwania. Pozwany otrzymał wezwanie w dniu 10.08.2012 r. Pozwany nie zapłacił należności oznaczonej w wekslu.

Prawomocnym wyrokiem z 12.11.2013 r. Sąd Rejonowy (...) V Wydział Gospodarczy w sprawie VGC 969/12 zasądził od K. K. na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. kwotę 6.000 zł wraz z kosztami postępowania. Podstawę żądania pozwu w tej sprawie był art. 293 k.s.h.

Prawomocnym wyrokiem z 31.08.2010 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział Gospodarczy na skutek pozwu wniesionego przez A. C. stwierdził nieważność uchwał Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. z 23.03.2010 r., dotyczących podwyższenia kapitału zakładowego spółki, odwołania z funkcji wiceprezesa K. K. oraz odwołania całego zarządu spółki.

Prawomocnym wyrokiem z 12.04.2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu X Wydział Gospodarczy oddalił powództwo H. S. (1) przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. o ustalenie nieistnienia uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z 18.03.2010 r. w sprawie podniesienia kapitału zakładowego spółki.

Na skutek zawiadomienia A. C. Prokuratura Rejonowa (...) prowadziła śledztwo w sprawie usiłowania wyłudzenia kwoty 750.000 zł przez K. K. i H. S. (1) poprzez wypełnienie weksla in blanco na podwyższoną kwotę i okazania go przez Sądem Okręgowym w sprawie I NC 993/12. Prokurator postanowieniem z 27.02.2013 r. umorzył postępowanie w sprawie wobec braku znamion czynu zabronionego. Postanowieniem z 23.08.2013 r. Sąd Okręgowy we W.III Wydział Karny utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Prawomocnym wyrokiem z 28.02.2013 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w sprawie I C 1248/12 oddalił powództwo A. C. przeciwko H. S. (1) o zapłatę kwoty 300.403 zł. Sąd przyjął, iż umowa pożyczki, na podstawie której powód domagał się zapłaty była nieważna jako dotknięta wadą oświadczenia woli w postaci pozorności.

W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Odwołując się do przepisów prawa wekslowego dotyczących indosu weksla oraz skutków z tym związanych wskazał, że powód przedkładając oryginał prawidłowo wypełnionego weksla z indosem na jego odwrocie, nie musiał wykazywać w inny sposób zasadności dochodzonego roszczenia. Z kolei pozwany żądając oddalenia powództwa, z powodu jego uzupełnienia niezgodnie

z porozumieniem zawartym z remitentem, winien był udowodnić, że powód nabywając go był w złej wierze albo też dopuścił się rażącego niedbalstwa – art. 10 Prawa wekslowego, natomiast chcąc skutecznie podnieść zarzuty oparte na jego stosunkach osobistych z indosantem winien był wykazać, że powód nabywając ten weksel, działał świadomie na jego szkodę – art. 17 Prawa wekslowego.

W ocenie Sądu Okręgowego pozwany żadnej z tych okoliczności nie wykazał. Zwrócił w szczególności uwagę, że powinien było on wykazać, iż po pierwsze powód znał treść porozumienia wekslowego, a po drugie, że nabycie weksla przez indos miało służyć wyłącznie pozbawieniu go możliwości składania zarzutów ze stosunku podstawowego. Powoływanie się przez pozwanego na fakt znajomości powoda

z H. S. (1) oraz skupienie się na dowodzeniu braku podstaw do wypełnienia tego weksla na kwotę 750.000 zł, zdaniem Sądu było niewystarczające dla wykazania przesłanek uzasadniających uwzględnienie jego żądania oddalenia powództwa. Zwrócił przy tym uwagę, że całkowicie zaniechał on inicjatywy dowodowej w zakresie wykazania choćby świadomości powoda, co do charakteru stosunków łączących go z H. S. (1) oraz co do świadomości nabycia weksla z jego pokrzywdzeniem, jako dłużnika wekslowego, w celu pozbawienia go możliwości zgłaszania zarzutów ze stosunku podstawowego.

Za niewiarygodne uznał również jego twierdzenia, jakoby nie miał sobie zdawać sprawy z roli weksla oraz rzeczywistej przyczyny jego wręczenia, a także konsekwencji wystawienia weksla in blanco bez deklaracji wekslowej, mając w szczególności na uwadze, to, że od wielu lat zasiada w organach spółki kapitałowej, uczestnicząc w obrocie gospodarczym, zaciągając zobowiązania kredytowe.

Za bezzasadne uznał również zarzuty pozwanego dotyczące nierzetelnego wypełnienia weksla wskazując, że złożony w depozycie weksel nie budzi żadnych wątpliwości, co do formalnej poprawności jego wypełnienia, nie nosi znamion przerobienia czy podrobienia, a próby wypełnienia innych blankietów wekslowych, czy też ich kserokopii, jak miało to miejsce w niniejszym przypadku, pozostają bez wpływu na jego ważność.

Na uwzględnienie w ocenie Sądu zasługiwało również żądanie zasądzenia odsetek za opóźnienie w płatności tych należności, których strona powodowa domagała się od daty upływu terminu wykupu weksla.

W świetle powyższych rozważań utrzymał w całości nakaz zapłaty wydany

w postępowaniu nakazowym.

Wyjaśniając motywy oddalenia wniosków dowodowych pozwanego wskazał, że nie były one przydatne do wykazania okoliczności pozwalających na przeniesienie płaszczyzny sporu na stosunek podstawowy pomiędzy dłużnikiem, a indosantem.

Pozwany zaskarżając niniejszy wyrok w całości zarzucił Sądowi Okręgowemu, że przy jego wydaniu dopuścił się:

1. naruszenia prawa materialnego, tj.:

a) art. 10 prawa wekslowego, na skutek jego niezastosowania, pomimo że wykazane zostały przesłanki do przyjęcia wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem między wystawcą a poprzednim posiadaczem, jak również do uznania, że weksel został zbyty przez indos najprawdopodobniej przed jego wypełnieniem;

b) art. 17 prawa wekslowego na skutek jego błędnej interpretacji i przyjęcia, że ocena istnienia złej wiary po stronie posiadacza weksla i świadomego działania na szkodę wystawcy nie jest dokonywana w oparciu o ocenę całokształtu materiału dowodowego, na podstawie doświadczenia życiowego i zasad;

2. naruszenia przepisów postępowania w sposób mający istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 233 § 1 i § 2 kpc, na skutek:

a) arbitralnej oceny zebranego materiału dowodowego i braku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności, związanych z nabyciem weksla przez powoda, jego stosunkami z indosantem, postawą wobec pozwanego, a także pominięcia wewnętrznie sprzecznych i nielogicznych zeznań H. S. (1) oraz B. S., jak również odmowy złożenia zeznań przez powoda, pomimo wniosku pozwanego o przeprowadzenie tego dowodu;

b) uznania przez Sąd Okręgowy, że zeznania świadków, w tym H. S. (1) i B. S. dotyczące okoliczności rzekomego przekazywania pieniędzy pozwanemu, zbycia weksla na rzecz powoda i zapłaty za weksel, nie mają znaczenia przy ocenie dobrej wiary powoda, podczas gdy sprzeczność tych zeznań, co do pochodzenia pieniędzy i faktyczny brak po stronie H. S. (1) środków, jakie miały być przekazywane A. C., okoliczność rzekomego zbycia weksla z sumą wekslową 750.000 zł za kwotę 120.000 zł (przy wiedzy o wypłacalności pozwanego) oraz wykazana niewypłacalność powoda i tym samym niewiarygodność twierdzeń o faktycznej zapłacie za weksel, powinny być uwzględnione przez Sąd meriti przy ocenie, czy weksel został indosowany za zgodą powoda wyłącznie w celu uniemożliwienia podnoszenia przez pozwanego zarzutów wekslowych oraz czy indos nie ma w istocie charakteru indosu pozornego lub co najwyżej powierniczego;

III. sprzeczności istotnych ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego, na skutek przyjęcia, że:

a) pozwany nie próbował wykazać, iż powód nabywając weksel działał świadomie na szkodę dłużnika, podczas gdy pozwany wykazał to wnioskami dowodowymi złożonymi już na etapie zarzutów do nakazu zapłaty,

b) powód nie miał wiedzy o nieistnieniu roszczeń, jakie miały być zabezpieczone wekslem na kwotę 750.000 zł oraz nie działał z zamiarem pokrzywdzenia pozwanego i w celu uniemożliwienia mu podnoszenia zarzutów wekslowych, w sytuacji gdy relacje osobiste i zawodowe powoda z H. S. (1), uczestniczenie przez powoda wspólnie z indosantem w postępowaniu karnym i kontroli skarbowej (prowadzonymi przed datą wypełnienia weksla), w których zarzucane było działanie pozwanego na szkodę spółki (...) sp. z o.o. (w której powód był członkiem zarządu) i których przedmiotem były także rozliczenia między pozwanym

a H. S., w uzupełnieniu zeznaniami świadków i pozwanego, wskazują na wiedzę powoda o braku roszczeń H. S. (1) wobec pozwanego oraz celowym działaniu na szkodę pozwanego, przy wiedzy powoda o wypłacalności A. C.,

c) pozwany wręczył weksel H. S. (1) bez wskazówek, co do jego wypełnienia, podczas gdy okoliczności wystawienia weksla oraz treść zeznań złożonych w sprawie, potwierdzają ustalenie, że weksel miał być wypełniony do kwoty 90.000 zł, stanowiącą równowartość ówczesnego zobowiązania pozwanego wobec H. S. (1);

d) pozwany posiada wiedzę na temat prawa wekslowego i zabezpieczeń wekslowych albowiem zasiada w organach spółki kapitałowej i zaciąga zobowiązania, w sytuacji gdy dopuszczone przez Sąd dowody wskazują, że pozwany, posiadając wykształcenie wyższe techniczne, pomimo sprawowania funkcji członka zarządu spółki z o.o., nie zajmował się sprawami finansowo-księgowymi, jak również nie zaciągał zobowiązań kredytowych (z powodu wysokich dochodów nie miał potrzeby zaciągania kredytów) i nie miał w związku z tym do czynienia z zabezpieczeniem wekslowym, a dodatkowo, świadcząc usługi serwisowania urządzeń, wykonuje czynności o charakterze technicznym, związane z mechaniką funkcjonowania urządzeń i nie ma do czynienia z kwestiami prawnymi.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty z dnia 29.10.2012 r., oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obydwie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie jedynie w niewielkim zakresie, aczkolwiek z przyczyn odmiennych od tych, które zostały w niej wskazane.

Nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem Sądu II Instancji jest wzięcie pod uwagę naruszenia prawa materialnego, w zakresie objętym zaskarżeniem, niezależnie od jego podniesienia w apelacji. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia art. 481 § 1 k.c. w zakresie w jakim uwzględnił żądanie zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda odsetek ustawowych za okres poprzedzający datę w jakiej weksel złożony wraz z pozwem miał zostać wykupiony. Obowiązkiem pozwanego, jako wystawcy weksla własnego było dokonanie zapłaty sumy wekslowej w dacie wynikającym z treści weksla, dlatego też dopiero od dnia następnego pozostawał w opóźnienie w uregulowania należności głównej objętej żądaniem pozwu.

W tych okolicznościach Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 496 kpc, orzekł jak w pkt I tiret 1 i 2.

W pozostałym zakresie apelacji nie zasługiwała na uwzględnienie. Przystępując do oceny zasadności zarzutów podniesionych w jej ramach,

w pierwszym kolejności należało odnieść się do tych z nich, które dotyczyły naruszenia przepisów prawa procesowego, skoro oceny zasadności zarzutów naruszenia prawa materialnego można dokonać jedynie wówczas, gdy stan faktyczny sprawy stanowiący podstawę rozstrzygnięcia został prawidłowo ustalony.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego wbrew twierdzeniom apelującego poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia znajdowały pełne oparcie w materiale dowodowym zebranym w toku niniejszego postępowania i nie wymagały one uzupełnienia, celem rozstrzygnięcia o zasadności roszczeń powoda na tle zarzutów podnoszonych przez pozwanego w toku niniejszego procesu.

W szczególności brak jest podstaw do podważenia trafności poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń odnośnie uzupełnienia przez H. S. (1) weksla wystawionego przez pozwanego in blanco, a następnie jego indosowania na rzecz powoda. Ustalenia ta oparte zostały na treści weksla oraz zeznaniach H. S. (1), których wiarygodności nie podważa bynajmniej to, że pozwany wraz

z pismem pełnomocnika powoda z dnia 20.07.2012 r. wzywającym go do wykupu weksla, otrzymał jego kserokopię, na której widniała data jego wystawienia na 12.12.2007 r. oraz data jego płatności na dzień 20.07.2012 r. Jak wynika z pisma pełnomocnika powoda z dnia 26.07.2012 r. (złożonego przez pozwanego wraz zarzutami od nakazu zapłaty) kserokopia ta została mu omyłkowo wysłana

i stanowiła jedynie „projekt wypełnienia weksla”. Wyjaśnienia te są w pełni wiarygodne mając na uwadze, że okolicznością bezsporną jest to, że pozwany wydał H. S. (1) jedynie jeden egzemplarz weksla in blanco i to on został złożony w oryginale (już jako weksel zupełny opatrzone indosem), jako dowód w niniejszej sprawie. Zwrócić przy

tym należy uwagę, że już jedynie pobieżny ogląd treści wpisów odnoszących się do indosu weksla na rzecz powoda, znajdujących się na obu tych egzemplarzach, wskazuje na to, że nie są one tożsame (k: 8 – verte i k: 75). Tym samym brak jest podstaw do sformułowania twierdzenia, że już na etapie „próby wypełnienia weksla”, jego oryginał był opatrzony indosem. Co istotne nie było jakichkolwiek zarzutów, co do podrobienia, czy też przerobienia tego weksla, a zatem nie ma innego wyjaśnienia tej sytuacji, jak to, że przed jego wypełnieniem została sporządzona jego kserokopia i to na niej została wpisana data jego wystawienia na 12.12.2007 r., data płatności na dzień 20.07.2012 r. oraz indos, a następnie została ona wysłana pozwanemu. Z kolei do uzupełnienia oryginału weksla w zakresie tych wszystkich wpisów doszło w późniejszym czasie.

Za nieuprawnione należy przy tym uznać twierdzenie apelującego, że nie bez znaczenia dla oceny tego zarzutu było to, iż zarówno indosant, jak i indosatariusz korzystali z fachowej pomocy tego samego profesjonalnego pełnomocnika. Stawianie tego typu zarzutów, które podważają rzetelność oraz etykę osób wykonujących zawód adwokata, wymaga każdorazowo ich wsparcia wiarygodnym materiałem dowodowym, którego jednakże pozwany nie przedstawił w toku niniejszego postępowania.

Brak jest również podstaw do formułowania przez apelującego twierdzeń, jakoby w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, były podstawy do poczynienia ustaleń, że powód nabywając prawa z przedmiotowego weksla poprzez indos działał świadomie na jego szkodę, posiadając przy tym wiedzę o nieistnieniu roszczeń, jakie miałyby być nim zabezpieczone. Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, fakt znajomości powoda z H. S. (1) oraz ich wspólne występowanie

w postępowaniach karnych, czy skarbowych, samo przez się nie świadczy o zaistnieniu tych okoliczności. Nie wynikają one również z zeznań świadków przesłuchanych w toku niniejszego postępowania. Część z nich w ogóle nie znała powoda – św. B. S., I. B. (1), J. B., a pozostali nie mieli wiedzy w jakich okolicznościach H. S. (1) przeniósł na niego prawa do przedmiotowego weksla. Zwrócić przy tym należy uwagę, że zarówno świadek I. B. (2), J. B., R. S. i M. S., wskazywali na wzajemne relacje biznesowe jakie miały miejsce pomiędzy pozwanym oraz H. S. (1) oraz formułowane przez tego ostatniego żądania uregulowania przysługujących mu należności. Świadkowie ci nie mieli jednakże szczegółowej wiedzy, ani co do źródeł tych rozliczeń, ani też wysokości roszczeń, jakie miałyby któremuś z nich przysługiwać względem drugiego. Nie twierdzili również, aby powód miał brać udział w sporach toczonych na tym tle, czy też w jakiegokolwiek innej formie angażować się w ich rozstrzygnięciu zajmując określone stanowisko po jednej ze stron. Takich twierdzeń nie formułował również sam pozwany. W oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy nie sposób było zatem uznać, aby powód w dacie nabycia weksla miałby mieć szerszą od tych świadków wiedzę w tym zakresie. Wymaga przy tym podkreślenia, że okolicznością bezsporną było to, że w związku z wystawianiem przez pozwanego weksla in blanco i wydania go H. S. (1), nie zostało pomiędzy nimi sporządzone pisemne porozumienie, co do zasad jego uzupełnienia. Pozwany nie wskazał zarazem dowodów, które mogłyby świadczyć o tym, że powód mógłby posiadać wiedzę w tym zakresie z innych źródeł. Na koniec należy również zwrócić uwagę, że sformułowane przez niego twierdzenia, że w istocie weksel ten miał zabezpieczać roszczenia H. S. (1) w związku z przekazaniem mu kwoty 90.000 zł z przeznaczeniem na zakupu udziałów w spółce (...) od J. B., poza jego gołosłownymi twierdzeniami, nie znalazły oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego za bezzasadne należało również uznać zarzuty, jakoby z zebranego w sprawie materiału dowodowego miało wynikać, że powód w dacie nabycia przedmiotowego weksla poprzez indos wiedział, że pozwanemu przysługują zarzuty osobiste względem H. S. (1) i dokonując tej czynności działał świadomie w celu pozbawienia go możliwości ich podniesienia. Okoliczności tej nie dowodzą bynajmniej zeznania świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie, bowiem postępowanie z ich udziałem koncentrowało się na wykazaniu relacji, jakie zachodziły pomiędzy pozwanym, a H. S. (1) (z których to zdaniem apelującego miało wynikać, że nie był względem niego zobowiązany do zapłaty kwoty na jaką został uzupełniony weksel), a nie na przesłankach uzasadniających jego obronę w oparciu o art. 17 Prawa wekslowego.

Za nieuzasadniony należało również uznać zarzut naruszenia zaskarżonym wyrokiem art. 233 § 1 i § 2 k.p.c.

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że twierdzenia apelującego odnośnie motywów jakimi według niego miał się kierować powód nabywając przedmiotowy weksel, oparte na wywodzie braku logicznego uzasadnienia dla decyzji H. S. (1) o jego zbyciu za kwotę 120.000 zł w sytuacji, gdy pozwany dysponuje majątkiem znaczenie przekraczającym sumę na jaką został on wystawiony, stanowią jedynie jego przypuszczenia, które nie zostały poparte innymi dowodami. Brak jest przy tym podstaw do wywodzenia dla powoda negatywnych skutków procesowych w związku z rezygnacją złożenia przez niego wyjaśnień w charakterze strony, skoro strona przeciwna na, której ciążył dowód wykazania przesłanek na jakich opierała swoją obronę przed roszczeniami opartymi na wekslu, nie zaoferowała dowodów, które miałyby potwierdzać ich zaistnienie. Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy materiał dowodowy zebrany z inicjatywy pozwanego, odnosił się do jego rozliczeń z H. S. (1) oraz relacji tego ostatniego z powodem, które dotyczyły kwestii związanych z prowadzeniem spraw dotyczących spółki (...). Nie wynika z nich jednakże zaistnienie przesłanek uzasadniających obronę pozwanego w oparciu o art. 10 i art. 17 prawa wekslowego.

Brak jest również podstaw do postawienia Sądowi Okręgowemu zarzutów, że przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego miały się dopuścić przekroczenia granic swobodnej, jakie zostały wyznaczone przez ustawodawcę

w ramach dyspozycji art. 233 § 1 kpc. Odnosząc się do argumentacji apelującego podniesionej w ramach tego zarzutu należy wskazać, że analiza zeznań świadków H. S. (1) oraz B. S., zdaniem Sądu Apelacyjnego nie prowadzi do wniosku, aby były one wewnętrznie sprzeczne. Zwrócić przy tym należy uwagę, że pozwany nie wskazał tych ich fragmentów, w których upatrywał zasadność tego zarzutu. Brak jest również podstaw do uznania, że są one nielogiczne w szczególności, gdy ma się na uwadze, że pozwany i H. S. (1) pozostawali ze sobą w bardzo złych relacjach i każdy z nich kierował wzajemnie roszczenia o zapłatę znaczących kwot. Pozwany skierował już w przeszłości przeciwko H. S. (1) pozew o zapłatę kwoty ponad 300.000 zł, które to powództwo zostało oddalone wobec uznania przez Sąd, iż umowa pożyczki na podstawie, której dochodził jej zapłaty była nieważna z powodu jej pozorności. Również w toku procesu twierdził, że to on jest wierzycielem H. S. (1) z tytułu ich wzajemnych rozliczeń, a nie odwrotnie i zamierza dochodzić swych roszczeń w przyszłości. W takiej sytuacji, w której zachodziło wysokie prawdopodobieństwo, że jeżeli H. S. (1) wystąpiłby z żądaniem zasądzenia kwoty 750.000 zł zabezpieczonej wydanym mu przez pozwanego wekslem, ten podniósłby przeciwko niemu zarzuty wynikające z ich stosunków osobistych, argument o braku logiki w działaniu polegającym na zbyciu przedmiotowego weksla, w wyniku czego uzyskał on bez wdawania się w spór kwotę 120.000 zł, nie znajduje dostatecznego oparcia.

Wskazać z kolei należy, że nieistotną dla wyniku niniejszego postępowania jest dokonana przez Sąd Okręgowy ocena, co do braku wiarygodności twierdzeń pozwanego, że nie miał on podstawowej wiedzy z zakresu prawa wekslowego, dlatego też nie był on świadomy skutków jakie za sobą pociąga wystawienie weksla in blanco tytułem zabezpieczenia roszczeń remitenta. Roszczenia objęte żądaniem pozwu, z racji oparcia ich na wekslu nabytym przez powoda po jego wypełnieniu

w drodze indosu, przed upływem terminu do jego wykupu (co wynika z wezwania do jego wykupu z dnia 7.08.2012 r., do którego dołączona została jego kserokopia –

k: 5, 6), miały charakter abstrakcyjny, dlatego też ten zarzut nie mieści się w żadnej z kategorii zarzutów, jakie można by przeciwko nim przeciwstawić.

W świetle powyższych ocen, za bezzasadne należało uznać również zarzuty naruszenia prawa materialnego. W ocenie Sądu Apelacyjnego w świetle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, Sąd Okręgowy dokonał trafnej oceny, że obrona pozwanego oparta na regulacjach wynikających z art. 10 prawa wekslowego oraz art. 17 prawa wekslowego, nie powiodła się wobec braku wykazania przez niego przesłanek uzasadniających stawiane powodowi zarzutu w tym zakresie. Uznając za niecelowe powtarzanie argumentów na uzasadnienie zajętego w tym zakresie stanowiska (które Sąd II instancji w całości podziela) należy wskazać, że Sąd I Instancji odwołując się do bogatego orzecznictwa na tle wykładni tych przepisów, w sposób obszerny i przekonywujący wyjaśnił przyczyny uwzględnienia powództwa na tle zarzutów podniesionych przez pozwanego, których to nie podważył on skutecznie w ramach przedmiotowej apelacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił ją i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego stosownie do jego wyniku oraz żądania strony wygrywającej również ten etap postępowania, w oparciu o art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. § 6 pkt 7 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (...).

bp